

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καί μ' ἐνέει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοδιπέντε τοῦ Σεπτεμβρίου
καὶ διορθώσεις Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Ἐβδομήντα πέντε κι' ἑξακόσ' ἀκόμα,
τὰ νερὰ τῶν δυδρῶν 'πότισαν τὸ χῶμα.

Ὁ Φασουλῆς, τὸ ξύλινο κωθῶνι,
τὸ νέο του τὸ σπῆτι διορθώνει.

Ψε, — Ἰδοὺ λοιπὸν μετοίχησα 'στὸ νέο μου τὸ σπῆτι
κι' ἦλθα σὲ νέους δρόμους
τώρα ποὺ θὰ τραχώρω με τὴν οὐρὰ κομήτη
κατὰ τοὺς Ἀστρονόμους.

Τὶ σπῆτι μὲ παράθυρα, σπῆτι μὲ δρὸ μπαλκόνια,
'Ψηλὸ 'Ψηλὸ κι' εὐρύχωρο μὲ σάλαις καὶ σαλόνια,
σπῆτι καινούριο, Περικλῆ, μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καινούρια,
σπῆτι μὲ τζάμια κάτασπρα καὶ πράσινα παντζούρια.

Σπῆτι ποὺ κτυπᾷ 'στὰ μάτια,
μαρμαρένια σκαλοπάτια,
κι' ὅλο πόρταις, Περικλῆ,
τρεῖς ἀνοίγουν καὶ μιὰ κλειῖ.

Νὰ χαγιάτι πέρα πέρα
νὰ κυττάζης νύκτα 'μέρα
τῆς Ἀθήνας τὰ βουνά,
ὅλο πρόσφυς καὶ φάτσα
καὶ σφιτά καὶ ταρατσα
γιὰ ν' ἀπλώνης τραχανᾶ.

Κύττα, βλάκα μὲ πατέντα,
ἔχει τρία παρτιμέντα,
καὶ τὰ τρία κάνουν ἓνα κι' εἴσοδος γιὰ τοῦτα χώρια,
εἰς τὸ πρῶτον ὁ φρενήρης,
εἰς τὸ κατ' ὁ νοικοκύρης,
καὶ ἓνας κηπέδς 'στὸ τρίτο, ποῦχει ψάθαις καὶ καστόρια.

Μωρὲ σπῆτι ποῦ τὸ 'βρῆκα, γιὰ καμάρωστο καὶ σὺ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτια καὶ μπακάλικο καρσί.

Νέον δῶμα,
νέος δρόμος,
νέον σκῶμμα,
νέος μῦθος.

Νέοι γείτονες προβάλλουν μὲ τὸ μούτρο σοβαρὸ,
μὲ κυττάζουν, τοὺς κυττάζω, καὶ περνοῦμε τὸν καιρὸ,
νέας δράσεως πληθώρα,
νέας δράσεως μπαλόνι,
μὰ βοήθησέ με τώρα
νὰ στολίσω τὸ σαλόνι.

Ἔλα, Περικλῆ τεχνίτη,
νὰ στολίσωμε τὸ σπῆτι,
κι' ἴσως φέρω κατ' αὐτὰς
ξένους διοργανωτὰς
νὰ μοῦ τὸ διοργανώσουν
καὶ τσερβέλα νὰ γανώσουν.

Πρέπει νάλθουνε καὶ ξένοι
ἀπὸ σπῆτια μαθημένοι
νὰ μοῦ 'πούνε ποῦ νὰ βάλω
τὸνα μόνιπλο καὶ τᾶλλο.

Ἀνάγκη νάλθουν νὰ μᾶς 'ποῦν 'στὴν τόση φασαρία
ἂν πρέπει σάλα νάχωμε μὲς 'στὴν τραπεζαρία,
κι' ἂν πρέπει τούτη νὰ γενῇ σαλόνι γιὰ 'βεγκέρα
κι' ἡ κάμαρα τῶν ἀναγκῶν νὰ πάη παραπέρα.

Ποῦ θὰ γενῇ τὸ πλυσταριὸ,
ποῦ θὰ γενῇ τὸ μαγειριὸ,
ποῦ διάβολο θὰ στρώσωμε τὰ τέμνητα χαλιὰ,
ποῦ θάναί τὰ γαϊδούρια μας, ποῦ θάναί τὰ σκυλιὰ.

Ποῦ νὰ ταξινομήσωμε βιβλία καὶ λιμπρέτα,
ποῦ πρέπει νὰ κρεμάσωμε φιγούραις καὶ πορτραῖτα,
ποῦ τοὺς πλουσίους νάχωμε καὶ ποῦ τοὺς ψωραλέους,
καὶ ποῦ τὰ πολυκάντυλα καὶ τοὺς πολυκαλοῦς.

Πρέπει νὰ 'δοῦν τὸ σπῆτι μας,
τὸν κάθε νεροχύτη μας,
τὰς εἰσοὰς, τὰς ἐκροὰς, τὴν πρόσφυς τῆς φάτσας,
τοὺς διαφόρους ὀχετοὺς, τὴν κλίσιν τῆς ταρατσας.

Ἄν φᾶς νὰ 'δοῦνε κι' ἂν προφίλ τὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
κι' ἔτσι σὲ 'μέραις λίγαις
νὰ δώξωμε τῆς μυῖλαις,
ποῦ θᾶρχωντ' ἐκ τῆς γειτονίᾳς καὶ τοῦ παντοπωλείου.

Καὶ γιὰ πάστραις καὶ γιὰ βρώμαις
νὰ μᾶς 'ποῦνε, Περικλέτο,
κι' ὅλαις τῆς σοφαῖς των γνώμαις
νὰ τῆς κάνωμε λιμπρέτο.

Ναί, θὰ γράψω 'στὴν Εὐρώπῃ,
νὰ μὴν πᾶν χαμέν' οἱ κόποι,
καὶ νὰ ξέρω ποῦ θὰ γένουν
τῶν ἀπλῶτων ἢ μπουγάδες,
κι' ἀπὸ ποῦ θὰ μπεινοβγαίνουν
οἱ διάφοροι λογάδες.

Τώρα τώρα, Περικλέτο, ποῦ θὰ φθάσουν ἐδῶ πέρα
διοργανωταὶ μεγάλοι
μέσ' ἀπὸ τὴν Γερμανία, μέσ' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
νὰ μᾶς βάλουνε κεφάλι,
καὶ νὰ κάνουν τεφαρίκια σὲ καμπόσαις ἐβδομάδες
τοὺς στρατοὺς καὶ τῆς ἀρμάδες.

Τώρα ποῦ βελτιώσεων κατακλυσμὸς ραγδαῖος
ἐπαπειλεῖ τὴν πλάσιν,
κι' ὁ Γάλλος Μπέκμαν ἔρχεται, μηχανικός σπουδαῖος,
'στὴς δράσεως τὴν δρᾶσιν,
νὰ μελετήσῃ τὰ νερά λιμνῶν, πηγῶν, φρεάτων,
καὶ τὰ λεκανοπέδια τῶν ἀφανῶν ὑδάτων.

Τώρα ποῦ λὲς μὲ τούτους μας τοὺς διοργανωτάς,
τώρα μὲ σακαράκηδες καὶ μὲ μηχανικούς
πρέπει κι' ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, νὰ φέρω κατ' αὐτάς
γιὰ διοργάνωσιν σπητιῶν τεχνίτας εἰδικούς.

Ἀλλέως ξένος ὀφθαλμὸς ἂν δὲν μᾶς ἐπιβλέπῃ
μῆτε στρατοὺς θὰ κάνωμε καὶ στόλους ὅπως πρέπει,
μῆτε γιὰ σπήτια, Περικλῆ, δὲν γίνεται δουλειά,
καὶ κάνεις τὸ κοτέτσι σου 'σαλόνι μὲ χαλιά.

Ἄλλ' ἔως ὅτου, Περικλῆ, νάλοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
προσωρινὸ σιγύρισμα βοήθησε νὰ γίνῃ.
Δώσε καὶ σὺ μιὰ συμβουλὴ
'στὸν βλάμη σου τὸν Φασουλῆ
ποῦ βίζιταις νὰ δέχεται κι' ἱππότας φλογερούς,
ποῦ τοὺς ἀστεῖους φίλους του καὶ ποῦ τοὺς σοβαρούς.

Ἐλα λοιπὸν, ζωντόβολο, βγάλε τὴν ρεδιγκότα,
καὶ σίμωσε νὰ βάλωμε τὰ κάδρα πρῶτα πρῶτα.
Ποιὰ νᾶμπουν γύρω στῆς γωνιᾶς, ποιὰ νᾶμπουν μέσ' στὴ
μέση,
ἔλα κουνήσου, κούτσουρο, νὰ δράσης, νὰ κορώσης,
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸ Θεὸ κανένα μὴ σοῦ πῆση
καὶ σπάση, κακομοίρη μου, γιατί θὰ τὸ πληρώσης.

Πρώτην τῶν Βασιλέων μας θὰ βάλω τὴν εἰκόνα,
τιμὴ μας καὶ κορώνα,
κατόπιν κάδρα ποιητῶν καὶ κάδρα συγγραφέων,
κλεινῶν καὶ κορυφαίων.

Μὰ θέλω μέσ' 'στοὺς συγγραφεῖς καὶ μέσ' 'στοὺς ποιητῆς
νὰ βάλω κυβερνήτας μας καὶ διοργανωτάς,
ποῦ μὲ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ κράτους ἀγωνίζονται,
μοχθοῦν καὶ ταλανίζονται.

Θέλω φιγούραις ἀναμιξ, τὰ κάδρ' αὐτὰ μ' ἐκεῖνα,
τὸν τραγικὸν Καραπάυλο κοντὰ μὲ τὸν Ρακίνα,
πλησίον τοῦ πατρὸς Δουμᾶ καὶ 'λίγο παραπάνω
τὸν Κόντη τὸν Ἀρτανιάν, τὸν Ἄθω τὸν Ρωμάνο.

Μὰ βάζω, Μπαύρον, μὲ σὲ
παλληκαρίσιο μας σπαθί,
κι' ἐδῶ 'στὸ πλάγι τοῦ Μυσσέ
Βουδούρη τὸν περιπαθῆ.

Τοῦ Σιμοπούλου φέρε μου τὰ μούτρα τὰ στρωτά,
βάζω καὶ τὸν Σιμόπουλο 'στὸν Γκαῖτε κολλητά,
νὰ μ' ἐνθυμίζουν τοὺς καιροὺς χρυσῆς ἀναγεννήσεως,
ἐκεῖνος τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦτος τῆς ποιήσεως.

Τοὺς νέους μεταρρυθμιστὰς προσκύνα τους κι' ἀγάπα,
καὶ τώρα λέγω, Περικλῆ, καθὼς τὸν Ἀνακρέοντα,
ἔλα, ζωγράφων ἄριστε, καὶ κάνε μου τὸν Πάπα,
ἐκεῖνον τοῦ Βατικανοῦ τὸν γηραιὸν Λέοντα.

Ἡ ζωγραφιὰ προσπάθησε τελειοτάτῃ νᾶναι
καὶ δίπλα Καρδινάλιον τὸν Εὐταξία κάνε,
νὰ γράφῃ νομοσχέδια καὶ χίλια τόσα πράγματα
γιὰ κλήρους καὶ γιὰ γράμματα,
κι' ἐμπρός του φαρδομάνικα νὰ σκύδουν σεβαστὰ
κι' ἀπὸ τὰ γένεια σοβαρὸς τὸν Πάπα νὰ βαστᾷ.

Τὸν Εὐταξία προσκυνῶ
κι' ἐγκωμιάζω κι' ἐπαινῶ
τὴν μέριμναν τὴν τόσην,
τὸν ζῆλον καὶ τὴν γνῶσιν.

Ἄφεριμ, τᾶνουμ, ἄφεριμ, μὰ πέταξέ τα κι' ἄστα,
σοφὰ τὰ Νομοσχέδια, μὰ δὲν ἀλλάζ' ἡ πάστα,
κι' ἐδῶ ποῦ χάνομε συχνὰ Παρασκευὴ καὶ Τρίτῃ
τὸ ράσο κάνει τὸν παπᾶ καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτη.

Τῆς Ἀντιπολιτεῦσεως τοὺς ἀρχηγούς τοὺς ἄλλους,
τοὺς νηστικούς τοὺς εὐφραδεῖς καθὼς καὶ τοὺς ἀλάλους,
ποῦ βλέπουν πρὸς τὸν Σεῖριον, τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κρόνον,
πάρτους εὐθὺς καὶ κρέμαστους μέσ' 'στὴν τραπεζαρία,
κρέμασε καὶ τὰ μούτσουνα πατριωτῶν συγχρόνων,
ποῦ 'στοὺς πολέμους 'πάθαιναν ἀπὸ δυσεντερία.

Φέρε τοὺς Βίσμαρκ τῶν Ρωμηῶν, φέρε τοὺς Μετερνίχους,
μὰ θέλω κατ' ἐξάίρεσιν 'στῆς σάλας μου τοὺς τοίχους
τὸ κάδρὸ τὸ περίφημο τοῦ Κορδονᾶ τοῦ γέρου
νὰ λάμπῃ πάντ' ἀνάμεσα Σαῖξπήρου—Μολιέρου.

Φέρε τὰ κάδρα τὰ χρυσᾶ, μὴ χάσῃς σαστισμένους,
φέρτα νὰ τὰ κρεμάσωμε, μὴ στέκῃς σὰν δαυλί,
φέρτε κι' ἐκεῖνο 'γρήγορα, ποῦμαι ζωγραφισμένους
μὲ τὸν φτωχὸ Στεφάνοβιχ, μὲ τὸν σιὸρ Παυλῆ.

Γιὰ 'δὲς με πῶς κορδόνομαι, γιὰ 'δὲς καμάρι τόσο,
μὰ 'δὲς καὶ τὸν σιὸρ Παυλῆ,

Πηγαίνουν εἰς τὸ Θέατρο μὲ κέρδωμα πολὺ
νὰ πάρουν εἰσιτήρια γιὰ τὸν Μουνὲ Σουλλύ.

Θαρρεῖς πῶς μὲ παρακαλεῖ
παράδες νὰ τοῦ δώσω.

Ἀλλ' ἔμεν ἐδιδάσασες ἀκόμη, παπαρδέλα,
γιὰ τὸν καινούριο του χορὸ, ποῦ 'σάλεψε τσερβέλα,
ποῦ 'τράνταξε τῆς Πόλεως τὸ ξακουσμένο Μόδι
καὶ Βόσπορο καὶ Θεραπεία τὰ 'σῆκωσε 'στὸ πόδι;

Τὴ λούσα, Περικλέτο μου, τί πάταγος πομπῶν,
τί πλήθος ἀπὸ δίσκους,
καὶ κύκνος χιονόπτερος ἐμείραζε μπομπον
κι' ἡλεκτρικούς λυχνίσκους.

Ἐκεῖ μὲ πλούτων ἔχασκες καὶ φῶτων ἀστραπᾶς,
ἀλλ' ἐννοία σου, σιὸρ Παυλῆ, καὶ ποῦ θὰ μού τὰ πᾶς,
ὅταν κι' ἐγὼ τὴν ἐποχὴν θ' ἀρχίσω τῶν χορῶν
ἐκεῖνα τ' ἀναφυκτικὰ τῶν κρύων τῶν νερῶν.

Κουνήσου, Περικλέτο μου, μὴ γίνεσαι τεμπέλης,
καὶ σὺ βρεγμένο φαίνεται τὸ παξιμάδι θέλεις.
Ὁ κυβερνήτης τῶν σπητιῶν, ὦ! φίσταις ποῦ τῆς ἔχομε,
ποῦ νὰ 'πῃς 'στοὺς φίλους μας πῶς ἄρχισα νὰ δέχωμαι.

Ἐφέτος θὰ σερβίρωνται καὶ τσαῖ καὶ σιρόπια,
ἐφέτος θὰ τὸ κάψωμε, βάλτε φωτιά 'στὰ τόπια,
κι' ὅταν χιόνων, Περικλῆ, κατακυλῶν νιφάδες
καθένας θὰ 'ξαπλώνεται εἰς μαλακούς σοφάδες,
θ' ἀνάθωμε τῆς πίπαις μας, θὰ λέμ' ἐγὼ καὶ σεῖ,
θὰ κάνωμε καὶ μόνοι μας καὶ μ' ἄλλους συντροφιά,
καὶ κάποτε κατάκλειστοί θὰ πίνωμε χάσις
νὰ βλέπωμε τὸν Βόσπορο καὶ τὴν Ἀγιά Σοφιά.

Ἐφέτος καλοπέρασε, κολλήγῃ μπεχλιβάνη,
χοζούρι, νάρκη, λήθαργος, μεντέρι καὶ ντιβάνι,
καὶ βλέποντες ἀμέριμνοι τὸ τρύπιο μας βραχί
θὰ λέμε γιὰ τὸ Τρανσβαῦλ καὶ γιὰ τὴν Ἀφρική.

Ἐφέτος μὲ τὸ πᾶνο μας θὰ παίξῃ κι' ὀκαρίνο,
καὶ ξαπλωμένος 'στὸν σοφᾶ
πάντα μὲ σχολία σοφᾶ
τὸ δρᾶν τῶν ξένων κι' ἀφεδρᾶν ἀμείλικτες θὰ κρίνω.

Τώρα θὰ σχολιάσωμε τὴν ἐξὼ κοινωνία,
τώρα θὰ ξεθυμάνωμε 'στὸν Ἀγγλο-Σουβαϊάκια,
κι' αὐτὸν τὸν Λόρδο Τσάμπερλαϊν γεμάτος εἰρωνεία
θὰ σοῦ τὸν κᾶνω τάλατρου καὶ μὲ τὰ κρεμμυδάκια.

Ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλῆ
ἔμιλυν γιὰ τὸν Μουνὲ Σουλλύ.

Ὁ Φ. — Καλῶς τὴν Φασουλίνα μου, ποῦ τ'ότρωσε βαρειά...

Ἡ Φ. — Παραίτα τὸ σιγύρισμα καὶ τὰ νοικοκυριά,
κι' ἀμέσως τώρα πῆγαινε, καλέ μου Φασουλῆ,
νὰ πάρης εἰσιτήρια γιὰ τὸν Μουνὲ Σουλλύ.

Ἐρνάνην ἐπεθύμησα καὶ Δόνα Σόλα θέλω,
Καρολομάγνους, Ἰσπανούς, καὶ Ρούϊ — Βλὰς καπέλο.

Ὁ Φ. — Ἀέρα ἔπῃρες δυνατό με τὰς χειραφετήσεις
καὶ δὲν σοῦ καίγεται καρφί γιὰ τὰς μετακομίσεις,
κι' ἐνῷ με τὸ σιγύρισμα με βλέπεις νὰ τυρβάζω,
ν' ἀγκομαχῶ, νὰ σφίγγωμαι, τὴν πίστι μου νὰ βγάζω,
μ' ἀφίνεις ὁλομόναχο σὲ τοῦτο τὸ μαρτύριο,
κι' ἐγὼ κυρία γίνομαι καὶ κάνεις σὺ τὸν κύριο.

Πετάει κι' ὁ ὀϊκὸς σου νοῦς,
ὅλο καὶ ντουαλέτα,
κι' Ἐρνάνη θέλεις κι' Ἰσπανούς
καὶ Δόνας με στυλιέτα.

Βοήθησε τὸν σύζυγον τὸν μάρτυρα, Σενιόρα,
καὶ γίνε κεφαλή,
μὰ γιὰ τῆς ἀμαρτίας μου θαρρῶ πῶς θ'ἔλθῃ τώρα
ὁ κύριος Σουλλύ.

Πάλι γιὰ θέατρο λεπτὰ
καὶ τρέξε, Περικλέτο,
νὰ δώσης εἴκοσι κι' ἑπτὰ
δραχμούλαις γιὰ μπυλιέτο.

Πάλι φιλόμουτος ὀργῆ καὶ ρέκτις κοινωνία,
πάλι πολλὰ τρεχάματα, πάλι καλλιτεχνία,
πάλι γιὰ θέαμα ψοφῆ
ἢ πλάσις τῶν Ἑλλήνων,
πάλι μαλλώματα κροφὰ
καὶ γρίνιαις ἀνδρογύνων.

Κάρλο Κουίντο, τζένιο σπλεντίτο κι' ἱμορτάλε,
λίγο μῆαλό
παρακαλῶ
σ'το καυκαλό μας βάλε.

Ὡ Σίλβα Δὸν Ρούϊ — Γομέζ, θεῖε τῆς Δόνας Σόλας,
ποῦ δι' ἐκείνην ἐγίνες ἱπποτική θυσία,
σάλπισε με τὸ κέρως σου πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ὅλας
ὅτι κοστίζει γιὰ πολλοὺς πολλὴ φιλομουσία.

Ὁ Π. — Ἐλα τώρα, τὸ χιτῆρι μὴ χαλᾷς τῆς γυναικὸς σου...

Ὁ Φ. — Σὺ νὰ κάνης τὴν δουλειά σου, τὴν κακὴ σου, τὸν κακὸ
(σου.

Ἡ Φ. — Σύρε τώρα γιὰ μπυλιέτα
καὶ τὰ κάδρα σου παραίτα.
Ζε ντεζίρ μποκού καὶ θέλω
τὸν Ἐρνάνη, τὸν Ὁθέλο,
τὸν Οἰδίποδα, τὸν Σιδ,
ἀφιλόμουςε κασιδ.

Ὁ Φ. — Δὲν κάθεται σ'τὸ σπῆτι σου νὰ κάνης νάνι νάνι
μόνο γυρεύεις Χάμλετ, Σιδ, Οἰδίποδα κι' Ἐρνάνη;
δὲν βλέπεις, οἰκοδόμοινα τοῦ νέου παλατιοῦ,
τὰ φύρδην μίγδην ἐπιπλα, τὸ χάλι τοῦ σπητιοῦ;
δὲν βλέπεις τὰς ζημίας μας, ἀλλ' ἔχεις κι' ἀπαιτήσεις;
σκέψου πῶς εἴχαμ' ἐξοδα με τὰς μετακομίσεις,

σκέψου πῶς ἐπληρώσαμε χαμάληδες καὶ κάρρα
καὶ τώρα δὲν μᾶς ἔμεινε μηδὲ ψωροδεκάρα.

Ἐτυχε ν'ἔλθῃ κι' ὁ φωστὴρ τῆς τέχνης τῆς πλουσίας
μέσα σ'τὴν κρίσιν τῶν πουγγιῶν καὶ τῆς μετοικεσίας.

Ἡ Φ. — Καὶ πάλιν, ἀφιλόμουςε, σοῦ λέγω νέτα σκέτα
πῶς τὼρ' ἀμέσως ἀπαιτῶ νὰ τρέξῃς γιὰ μπυλιέτα.

Ὁ Φ. — Σκέψου πῶς τόσον ἀκριβῆ γιὰ θέατρα δαπάνη
τὸν νοῦ τὸν παλαθόνει,

κι' ἡ φτώχεια σὰν Οἰδίποδα τὸν ἀνθρωπο τὸν κάνει
καὶ τὸν ἀποστραθόνει.

Πότε Μάρα, πότε Σάρα,
πότε Ντοῦζε καὶ Σουλλύ,
δὲν μᾶς ἔμεινε κασάρα,
δὲν μᾶς ἔμεινε μαλλί.

Τὰ θεάματα τῆς τέχνης, ποῦ γι' αὐτὰ διψοῦν κι' οἱ νάνι,
ποῦ τὰς φύσεις τῶν Ἑλλήνων ἐρεθίζουν τὰς σφριγώσας,
θὰ με κάνουν λωποδύτη καὶ ληστή σὰν τὸν Ἐρνάνη
καὶ θὰ πάρω καμμιά ἡμέρα τὰ βουνα τῆς Σαραγόσας.

Τούταις ἢ καλλιτεχνίαις θὰ μᾶς πάρουν τὰ ψιλὰ
κι' ἀπὸ μέλαθρα ἔψηλὰ
θὰ μᾶς φέρουν σ'τὸ τσαντίρι
καὶ θὰ τρώμε ψωμοτύρι.

Τούταις ἢ καλλιτεχνίαις, Φασουλίνα Δόνα Σόλα,
θὰ με κάνουν νὰ μὴν ἔχω σ'τὰ παπούτσι μεντισόλα,
καὶ θὰ πάθωμε κανένα δυνατό μασκαραλῆκι
καὶ δὲν θ'ἔχω νὰ πληρώσω τῆς νοικοκυρᾶς τὸ νοῖκι,
καὶ φαντάσου νὰ μᾶς διώξῃ μόλις ἔλθωμ' ἐδῶ πέρα,
καὶ νὰ βγούμε μες σ'τοὺς δρόμους
με τὰ μύμπιλα σ'τοὺς ὤμους,
καὶ ν' ἀρχίσῃ τῆς φαμῆλιας περιπλάνησις δευτέρα.

Τούτα σκέψου, Φασουλίνα, μὴ σκορπίζῃς τὸν παρὰ σου,
ἐργασία σὲ καλεῖ,
καὶ τὸν Γάλλο τὸν Σουλλύ
χειροκρέτει τὸν μονάχη μέσ' ἀπὸ τὴν κάμαρά σου.

(Μ' ἔνα γοβάκι ἡ Φασουλῆ τοῦ Φασουλῆ τῆς βρέχει,
κι' αὐτὸς τὰ κάδρα παραίτει
καὶ με πηλάλα δυνατό
γιὰ τὰ μπυλιέτα τρέχει).

Μίγα Παρθεναγωγεῖον Ἀθηνᾶς τῆς Σερεμέτη,
ὅπου προῖδον μεγάλην εἰς τὴν προῖδον προσθέτει.
Εἰς τὸ Φάληρον τὸ Νέον καθ.δούθη κατ' αὐτὰς
με διδάσκαλίσσας πρώτης κι' ἐκλεκτοὺς καθηγητάς,
κι' ὅλοι τὼρ τὰ παιδιὰ σας νὰ τὰ στείλῃτ' ἐκεῖ πέρα
με τὰ φῶτα τῆς παιδείας νὰ χερτάσονται κι' ἄλλα.

Μακεδονία, σύγγραμμα σοφὸν Νικολαΐδη,
ὅπου πολύμοχθον σπουδὴν καὶ μάθησιν προῖδει,
Γερμανιστὶ καὶ Γαλλιστὶ περιφραδῶς γραμμένον
κι' ἐκτάκτως τυπωμένον
με χάρτας καὶ με πίνιακας λαμπροὺς σ'τὸ Βερολίνον,
καὶ συνδρομῆς ἀντάξιον παρ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτων,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.